

ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

DER WEG ZUM SIEG
WOCHENZEITUNG
THE WAY TO VICTORY
WEEKLY
ТИЖНЕВА ГАЗЕТА
«ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ»
Видас: ЄВГЕН РЕН Редагує: КОЛЕГІЯ
Відповідальний редактор:
ЯРОСЛАВ БЕНЦАЛЬ
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:
Ukrainische Wochenzeitung
«SCHLACH PEREMOHU»
MÜNCHEN 15, Lindwurmstraße 205/I

№ 5. Р. вид. I.

Неділя, 28 березня 1954 р.

Ціна 50 пф.

Привіт делегатам і гостям Конгресу АБН!

27-28 березня в Мюнхені відбувається Маніфестація та Конгрес АБН. Бажаємо учасникам Конгресу успіху в зміцненні фронту АБН у боротьбі за розвал московсько-большевицької імперії і встановлення суверенних самостійних держав в їх етнографічних межах!

В нерозривній єдності

ЛИСТ ТЕРЕНОВОГО ПРОВІДУ В АВСТРАЛІ ДО ЧЛЕНІВ ОУН

Дорогі Друзі!

Як відомо з преси, кілька заколотників в Європі підступом і при допомозі німецької поліції захопили в свої руки газету «Український Самостійник», щоб з «УС» поширювати серед незорієнтованого українського громадянства неправдиві чутки і наклепи на Степана Бандеру. Тому «Український Самостійник» не є надалі газетою Закордонних Частин ОУН, натомість став газетою тих людей, що співпрацювали і співпрацюють з п. Іваном Майстренком, що хоче й надалі ушачувати українське селянство ненависними колоссами, а українських робітників і інтелігентів — «благами» соціалістичної рабської системи.

На місці «УС», появляється тижневик «Шлях Перемоги», що висловлює погляди ЗЧ ОУН і репрезентує їх.

Степан Бандера надалі очолює Провід ЗЧ ОУН, за яким згуртовано стоять усі законні кадри Німеччини, Англії, Франції, Австрії, Америки, Канади, Австралії, Аргентини і всіх інших країн перебування українців за кордоном. Степан Бандера виступає безмежним довір'ям серед українських революціонерів ОУН у Краю і за кордоном, що кожної хвилини на його поклик готові віддати своє життя за Україну.

Як колись перед ім'ям Петлюри і Коновальця, так сьогодні перед самим ім'ям Бандери стоять затривожені і безрадіні вороги України, червоні й білі росіяни. Ім'я Бандери стало по цілому світі символом революційно-визвольної боротьби за УСД. Степан Бандера являється найбільшою історичною постаттю серед тепер живучих українців.

Але завжди внутрі кожного суспільства або середовища можуть проявитися «жаби, що наставляють ноги, колоти коня кують». Так колись Вашингтон, коли визволяв Америку з убогого ярма, мав своїх такі рідних американських ворогів і «вороженьків». Так колись Петлюри і Коновальцєві ставили колоди під ноги свої ж такі «патріоти», так тепер ставлять їх Бандери.

Ми не звертаємо на них уваги, бо вони того не варті! Натомість ще дуже об'єднаймо доквруги Степана Бандери, в нерозривній єдності з ОУН в Україні, в непереможній поході української нації за УСД!

Слава Україні!

Тереновий Провід ОУН

Кличемо до підтримки й солідарності!

ДО ЧИТАЧІВ, ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ТА КОМПОРТЕРІВ «ШЛЯХУ ПЕРЕМОГИ».

Дорогі Друзі!

Відомі Вам жалюгідні події, започатковані розкольніською акцією пп. Ребета і Матлі, позбавили легальний Провід ЗЧ ОУН його доволітного пресового органу — «Український Самостійник».

Це примусило людей, які несуть відповідальність за дальшу долю Організації і її двадцятип'ятилітню моральну й політичну спадщину, подати про новий часопис, який високо ніс би пропор Української Визвольної Боротьби і ідеї українського націоналізму, задовольняв би духові потреби і давав би вираз стремління членів організації і найширших мас симпатиків Визвольного Руху. Так прийшло до видання «Шляху Перемоги», п'яте число якого пошло оце у Ваші руки.

Але у зв'язку із втратою «УС», понесено великі матеріальні втрати, дорібок багатьох років жертвованої праці, а для віддання їй розбудови видавництва треба мати матеріальну базу, необхідну для забезпечення безперервної праці Видавництва. Це можна досягнути лише з Вашою моральною і матеріальною підтримкою, з умовою, що Ви повністю і негайно сповністе свій обов'язок супроти Вашої газети, вплачуючи передплату, солідно розповсюджуючи часопис, жертвуючи на пресовий Фонд і пропагууючи «Шлях Перемоги» серед свого оточення, приєднуючи йому якнайбільше нових читачів і передплатників.

Це найкращий спосіб задокументувати Вашу вірність Визвольній Справі (і засудити розкол і розкольніків). Цього від Вас вимагає добро Батьківщини і очікує Видавництво «Шляху Перемоги».

Таний закон «Нюлегіі Уповноважених»:

З волі німецького суду

НІМЕЦЬКИЙ СУД ВИЗНАВ ПРАВО ВИДАННЯ «УКРАЇНСЬКОГО САМОСТІЙНИКА» ЗА П. М. РІПЕЦЬКИМ. — ГАНЕБНИЙ ШЛЯХ ОБМАНУ І ПЕРЕКРУЧУВАННЯ ФАКТІВ І ПОДІЙ ПОПІЛЧНИКАМИ РОЗКОЛНИЦЬКОЇ «ДВІЙКИ». — ФОРМАЛЬНО ВИГРАНА І МОРАЛЬНО ПРОГРАНА АРАНЖЕРІВ СУДОВОГО ПРОЦЕСУ

Трохи передсудової історії

Заки перейти до самої судової розправи в Мюнхені над питанням «Українського Самостійника», вважасмо за обов'язок і за потрібне висвітлити фактичний стан і події, які заіснували напередодні процесу, скільки сучасний «Український Самостійник» або замовчує, або перекирує всі явища і факти. При цьому обмовимось, що ми не будемо зупинятися над справами самого непорозуміння в так званій «тріці», бо про те вже були висвітлені збоку Проводу ЗЧ, а зупинимось головним чином над питанням «Українського Самостійника» і суду.

Отож, після того, як справа поладження конфлікту між ЗП і ЗЧ далеко ще не була закінчена і т. зв. «Колегія Уповноважених» не дійшла до остаточного вислуду переговорів, а лише підписано «Плян і деякі уточнення», — члени Колегії Лев Ребет, Зиновій Матла, з допомогою В. Кордюка і Б. Підрайного та інших, нагло скликали 16. 2. 54 р. нараду працівників редакції «Українського Самостійника». На нараді виступив Лев Ребет, як головна діюча фігура в Колегії, з заявою, що з днем 9. 2. 1954 року «Колегія Уповноважених» «ввійшла в дію» і тим самим «Український Самостійник» переходить під формальне, моральне і матеріальне керівництво «Колегії Уповноважених». При цьому Л. Ребет поінформував, що Колегія діє з волі Краю і що без огляду на несприятелів до дії Колегії Степана Бандери, воїни вдово, Лев Ребет і Зиновій Матла, «змушені» поступати так, як поступають. До мотивів свого поступування Л. Ребет висунув ще й той факт, що, мовляв, «Двійка» змущена перебрати «Український Самостійник» тому, що дотеперішній «роз'ясняний» Провід ЗЧ намагався відібрати ліцензію з п. М. Ріпещького і передати її іншій особі. Найбільш об'єктивний людини з усього поданого Л. Ребетом випливало, що «Двійка» поспішила насамперед з акцією розправи над «Самостійником», тобто, його негайне перебрання в свої руки, щоб колишній орган ЗЧ повернути проти ЗЧ.

Після свого виступу та з'ясування справи, яке було наскрізь просякнуте гострими виступами проти Степана Бандери та цілого Проводу ЗЧ, Лев Ребет запитав: «Чи підпорядковуються члени редакції волі Краю, чи ні?» Оце злополучне, ми б сказали, прямо таки спекулятивне «волі Краю» поставило членів редакції, як кажуть, в глупе положення: як сказати — ми проти волі Краю? Так колись питали селян в Україні: — Хто проти колхозу?

Першим зголосив свою підпорядкованість головний редактор Зенон Пеленський. Далі те саме зробили всі інші. Але ради правди треба сказати те, чого теперішній «УС» уперто не каже: всі працівники редакції, включно до Зенона Пеленського, заявили Л. Ребету і З. Матлі, що, мовляв, добре, ми підпорядковуємось волі Краю і тим самим «Колегії Уповноважених», але з однією передумовою, що «Український Самостійник», до остаточного поладження конфлікту, до вирішення справи дії трьох, а не двох, уповноважених, — займатиме неутраляну та незалежну політику до тих справ і не буде виступати проти Степана Бандери. І, наче б на доказ тієї солідарної заяви редакції «УС», ніхто того самого дня на нараді не підписав заздалегідь приготуваних та підсунених «Двійкою» заявок про те, що «я, такий то і такий», підпорядковується «волі Краю», а тим самим — «Двійці». При цьому цікаво відзначити, що «Двійка» всеодно, без підписання тих заявок, поспішила опублікувати «згоду» редакції, називаючи поіменно людей. Все робилося так, щоб поставити людей, як кажуть, «в цапа».

Такі були інтенції. Але попри всі ті заяви вже дуже швидко, буквально через якихось п'ять-шість годин після тієї наради, в друкарні «Ціцеро» опинилися різного роду комунікати, листи та матеріали, які б мали пов'язатися в «УС» уже за 21. лютого, в ч. 8 (214). Ті комунікати і матеріали, «документи» під числами «1, 2» і так далі, — являють брутально поламали всяку договірність на редакційній нараді 16. 2. 54, поминаючи всі позаредакційні перепетії, кульмінаційні пункти наважало і в самій «тріці». Це було мо-

ральне зламання договору, а скільки моральний бік справи в аранжерах усієї цієї протинаціоналістичної і протисумлінної дії на чолі з Леоном Ребетом і Зиновієм Матлою та їх групою «демократів» не грав жадної ролі, а лише поліційний закон, — то вони і вдалися до насильницького «перешварування» своїх розкладницьких вчинків через газету «УС».

Власне, те поступування, порушення всякої моралі і всяких внутрішніх законів призвело до спротиву людей, для яких законом є не «буква» чи «параграф», а насамперед — особиста, національна і політична гідність, честь та сумління. Проти самочинства «Двійки», фірманта М. Ріпещького, З. Пеленського, В. Кордюка та інших, виступили майже всі члени ОУН у Мюнхені. Сталися події, про які вже наша газета інформувала і на яких ми зупинятися не будемо. Вважасмо лише, що після того, як «Двійка» і М. Ріпещький побачили, що українці не хочуть віддати «Українського Самостійника» для розкольніцької та підірвної, внутрішньо-української, дії, тоді «законники» вдалися до німецької поліції та німецького суду. Пан Ріпещький подав до суду внесення з оскарженням на д-ра Григорія Васковича, як директора видавництва «УС», який, нібито, беззаконно і неправдо «вдбрав» газету «УС» від нього, п. М. Ріпещького, правного і законного ліцензіата. В зв'язку з тим внесенням М. Ріпещького до німецького «Ляндсгеріхту», звідти вже 19. 2. 54 р., тобто, на другий день після знаменних подій на Дахауерштрассе, прийшло Тимчасове зарядження німецького суду, скероване до д-ра Г. Васковича.

Тимчасове зарядження німецького суду

На руки д-ра Г. Васковича, в зв'язку з скаргою п. М. Ріпещького, прийшло таке зарядження (цитуюмо уривок):

Тимчасове зарядження Крайового Суду в Мюнхені І 7 Цивільна камера.

З огляду на пильність справи без усякого пересування. В справі: Видавництва «Український Самостійник». Модест Ріпещький, Мюнхен, Дахауерштрассе 9/II.

Позовник...

Проти Д-р Григорій Васкович, Мюнхен, Рамерсдорф, Вільрамштрассе 57/III. Позваний... (В обидвох випадках пропущено рядки, що стосуються імен адвокатів. — Ред.).

Позваному Григорієві Васковичеві забороняється під грошовою карою в необмеженій висоті або ув'язненням до 6-ти місяців:

- 1) Друкувати або в інший спосіб помножити вироби під назвою «Український Самостійник» продукувати, давати до продавців, розповсюджувати або давати до розповсюдження.
- 2) Входити або взивати до входження до кімнат «Українського Самостійника», при Дахауерштрассе 9/II.
- 3) Користуватися або присвоєти інвентар у приміщенні видавництва «УС», зокрема бухгалтерський документ і картотеку передплатників.
- 4) Виступати у стосунку до видобрання газети з такими закликами чи твердженнями:
 - а) що д-р Ріпещький не є власником видавництва і часопису;
 - б) що вплата, пов'язана з кольпортацією чи передплатою газети, мали б бути вплачувані куди інде, як Ріпещькому.
- 5) Приймати чи розпоряджатися вплатами, зв'язаними з видаванням і продажем часопису «УС».

Далі в Тимчасовому розпорядженні німецького суду наказувалося д-ру Г. Васковичу усунути замки, які він поробив до редакційних та адміністративних кімнат «УС», відкликати складене 8 (214) число «УС», а далі — «позваний має нести кошти», при чому вартість спірного об'єкту, подана М. Ріпещьким, становить 20.000 німецьких марок!

Ось на такий шлях спровадив уся справу «Українського Самостійника» п. М. Ріпещький, користаючись формальним правом ліцензіата та маючи за своїми плечима опору «Двійки».

Відклик д-ра Г. Васковича і справи українського суду

Одержавши таке Тимчасове зарядження німецького суду, д-р Г. Васкович, як директор в-ва «УС» і від-

пущеник від ЗЧ ОУН, змушений був, скільки справа опинилася в німецькому суді, подати до суду висвітлення з предметом відкликання Тимчасового зарядження, бо воно базувалося на неправдивих інформаціях та інтерпретаціях п. М. Ріпещьким фактичного стану речей. У відклику д-ра Г. Васковича, зробленим, само собою, через німецького адвоката, доводилося, що п. М. Ріпещький не є власником в-ва «УС», що він лише був поставлений від Проводу ЗЧ ОУН ліцензіатом, що «УС» був створений за кошти членства ЗЧ ОУН, що ліцензіатами до Ріпещького були інші, які ніколи себе не вважали власниками «УС».

Одначе, суд не визнав відклику, а для поладки справи назначив судову розправу яка б вирішила створений конфлікт.

Як уже писав і сам «Український Самостійник», д-р Г. Васкович, від імені Проводу ЗЧ ОУН, щоб уникнути скандального для українців німецького процесу у українських справах, — написав був, дня 5. 3. 54 року, листа до д-ра М. Ріпещького, аби той відкликав справу з німецького суду та передав її на український третейський суд. Пан М. Ріпещький у своєму листі-відповіді з дня 8. 3. 54 р. написав до д-ра Г. Васковича, що він може справу «Українського Самостійника» з німецького суду витягнути, але з умовою, що (цитуюмо лист п. М. Ріпещького):

1. Мусить бути негайно припинено видавання газети «Шлях Перемоги», бо ця газета є розсила на адреси переласненої картотеки «Українського Самостійника». Газета «Шлях Перемоги» — статтями і закликами діє на шкоду В-ва «Український Самостійник».

2. Мусить бути відкликані всі інструкції публікації і неопубліковані, звернені проти «Українського Самостійника» та мусить бути компенсована заповняла доі моральна і матеріальна шкода, нанесена В-ву «Український Самостійник».

Якщо читач не полінується, радимо зирити Тимчасове зарядження німецького суду з оцією заявою п. М. Ріпещького, яку він дав у відповідь на пропозицію д-ра Г. Васковича — передати справу «УС» до українського третейського суду. Читач напевно заважить, що мова листа п. М. Ріпещького до д-ра Г. Васковича — це копія мови Тимчасового зарядження німецького суду.

Суд

Таким чином, ціла справа опинилася таки в німецькому суді. Суд

Тиждень політичних подій

* Керівництво комуністичної профспілки в советській зоні Німеччини перервало несподівано вибори в місцевих клінганах профспілки, бо «в багатьох місяцях до керівництва в-ва Сарано ворожі елементи». Профспілкові вибори провадилися вже від кількох тижнів.

* В Стилті, області Суезького каналу, вибухли нові сутички між єгиптянами і англійськими воєнками. Групи єгиптян нападають майже щоденно на англійських воєнків. Під час одного нападу загинуло два англійці. Два інші воєнки пропали без вісти.

* В Ізраїлі, в пустині Негеб, озброєні араби напали на жидівський автобус і вбили 11 пасажирів — між ними жінок і дітей. Врятувалась лише одна жінка з дитиною, що вдала мертву.

* Німецький сенат (Бундесрат) схвалив двома третіми голосів проект зміни конституції Західнонімецької Союзної Республіки. Зміна полягає в доданні одного параграфу, що зобов'язує німецьких громадян відбувати військову службу. Проти цієї зміни висловилися, однак, Франція і в наслідок її заходів Рада Високих Комісарів вирішила дати окреме пояснення до зміни. Це пояснення застерігає, що військова служба німців може відбуватися лише в частинах європейської армії, що мали б бути створені після ратифікації договорів про ЕОС.

відбувся 12. 3. 54 р. в залі Мюнхенського «Ляндсгеріхту», від 3-ої години дня до пізнього вечора. Перед німецьким судом стали, з одного боку, М. Ріпещький, як внескодавець («Антрагштеллер») та, з другого, Г. Васкович, як опрорикувач («Антрагсгернер»). Ціла історія самого процесу довга і наврайд чи варт детально про неї описувати. Вважасмо лише на деякі істотні факти.

Отож, з самого початку сторона д-ра Г. Васковича всю справу ставила так, аби суд скерувався лише для розгляду самого видавництва «Український Самостійник», щоб не вилучувати туди справи внутрішньої української політики, щоб не виявляти перед німецьким судом усього внутрішньо-українського організаційного політичного життя, всіх колізій і перепетій української внутрішньої політики, тим паче політики українського визвольного-революційного руху. Натомість протилежна сторона, М. Ріпещького, намагалася саме так зробити і так зробила. Правда була така, що не Я. Бенцаль, як брехливо написав «Український Самостійник» (див. ст. «Суд», ч. 12. (218), «випаковував» перед німецьким судом усі справи Організації і т. д., а зробив це ніхто інший, як «член» «Колегії Уповноважених» Лев Ребет. Л. Ребет, фактично, з'явившись перед суд як свідок, увесь доточасний перебіг суду скерував у зовсім іншу площину, а саме: в площину політики. Він подав судові перекладені на німецьку мову Крайові Уповноваження для Трійки, «Плян і деякі уточнення...», відпис повідомлень про уступлення Степана Бандери з посту Голови Проводу ОУН, мовляв, яке ж він тепер має право до «Українського Самостійника», коли «ми» маємо мандат від Проводу ОУН в Краю; він, далі, не завагався представити перед німецькі руки і 47. пункт постанови IV Конференції ЗЧ ОУН і він же, Л. Ребет, намагався всіма можливими способами, без огляду на всякий політичний такт, довести про нелегітимність Проводу ЗЧ ОУН. Навіть більше: на запити судді Л. Ребет справді «випаковував» з свого арсеналу все, що він лише знав і готовий був «випакувати» те, чого не знав... Включно до списку членів Проводу ЗЧ ОУН! Вже сам суддя сказав був до Л. Ребета, чому він, Л. Ребет, вносить усі внутрішньо-українські справи на форум німецького суду?...

Чи не так було, панове «звітодавці» «Українського Самостійника»? Ярослав Бенцаль, навапика, відомо (Закінчення на 6 стор.)

Дзійський Верден

ВАЖКІ БОЇ В ІНДОКИТАЇ ЗВЕРНУЛИ ВСЮ УВАГУ СВІТУ НА ІНДОКИТАЙСЬКІ ПРОБЛЕМИ

В час, коли в Парижі відкладаються з дня на день переговори між представниками французького уряду і встаміями в справі надання їм самостійності; коли закінчив світ очікує женевиської конференції; коли комуністична преса пускає час до часу чутки, немов би індокитайські повстанці були готові замиритись, — на півночі Індокитаю розгорілась одна з найтяжчих битв між військами повстанців і французькою залогою фортеці Діен Б'єн Фу.

Фортеця Діен Б'єн Фу є власиво малим французьким островом серед опанованої червоними джунглі. Цю фортецю було розбудовано і втримувало виключно через повітряний міст і великого стратегічного значення вона не мала. Це була радше моральна фортеця.

Ветмінци (повстанці) терпіли цю фортецю досить довго. Вона їм не дуже перешкождала в їхніх загальних операціях, що відбувались далі на південь, так що не варто було наракуватися на втрати. Перед кількома тижнями ветмінци змінили плани. Вони стягнули в околицю фортеці кілька дивізій війська (оцінюють їх силу на 40.000) і перейшли до наступу. Не дивлячись на сильні укріплення фортеці і велику залогу в ній, повстанцям вдалося зруйнувати ліву частину і здобути два оборонні пункти з північного боку та підійти близько до інших укріплень.

В середині березня бій навколо фортеці розгорівся до нечуванних до сі в Індокитаї розмірів. Ветмінци перший раз вжили в бою велику кількість протилежної артилерії, а масовістю воєнка переважують французів принаймні вчетверо. Протягом першого тижня боротьби по одній і другій стороні жертви нараховуються до кількох тисяч. Французи безперестанку бомбардують окопи протівників, а ветмінци безупинно обстрілюють кожний метер укріплень. В останню хвилину радіо повідомило, що ветмінци перейшли до нової тактики — прокопування підземних ходів під окремі укріплення і в той спосіб висаджування їх в повітря. Бій, стже, триває.

Багато дехто запитує себе: в чому полягає вартість того не дуже вже так важного оборонного пункту, що і одна і друга сторона не жаліє нічого для його оборони чи здобуття. Вартість його є дуже велика. Поперше, програна його принесло б для Франції велику моральну поразку серед своїх людности та серед підданих в Індокитайських країнах. Це скріпило б сильно морально ветмінци і знизило б фатально настрої військ Франції. Крім того доля Діен Б'єн Фу відігравала поважно на женевиській конференції, до якої залишився вже один місяць.

менше як в минулому році. Скорочення бюджету зроблено коштом Америки, яка зобов'язалася вишколювати і озброювати національну армію в Індокитаї власними засобами.

* Перська поліція знайшла і заарештувала колишнього міністра закордонних справ в уряді Моссадека — Гуссейн Фатемі. Під час перевозу його до тюрми напад на конвою тавол і поранив важко заарештованого.

* Між австрійським урядом і советською окупаційною владою дійшло до гострого спору. Совети дали австрійському уряду наказ знати плякати видані Австрійською Народною партією, що критикують вислуди Берлінської конференції. Австрійський уряд відмовився той наказ виконати, заявляючи, що австрійська конституція не передбачає цензури.

* Переговори між представниками 8-ми світових нафтових спілок з Голландії, Англії, Франції і Америки в справі перської нафти, що відбуваються в Лондоні не дали ще жадних наслідків. Наради були в минулому тижні знову перервані.

* США випродкували новий тип літака, що зможе стартувати прямо вгору. Це уможливилось тим, що хвіст літака має чотири платівки розміщені нахрест. На тих платівках є розміщені четверо коліс, на яких стоїть літак звернений пропелером вгору. При старті літак не мусить котитись по землі, а зривається зразу в височінь.

* На запрошення президента Айзенгауера відвідав його генерал Мек Артур і відбув з ним довшу розмову. Про тему розмови не дав уряд жадної інформації.

3 надісланих листів:

Лист редактора Д. Чайковського до редактора З. Пеленського

Париж, 13. березня 1954 р.
Панові
Зенонові ПЕЛЕНСЬКОМУ
Мюнхен, Німеччина.

Колишній Приятелю!
Доводиться мені відповідати аж на три Твої листи: з 3-го, 10-го і 13-го лютого 1954 р. Від цієї «Феральної» дати — 13.2. — я вже не мав від Тебе безсередньої ніякої звістки. Все так, знаю, що живеш: десяте число «Українського Самостійника» аж надто виразно про це свідчить своїми статтями і замітками, які вийшли з-під Твого пера.

Вправді, статті і замітки не підписані такими відомими назвами, як Зенон Пеленський, З. Порай, Мілес і т. д., все ж таки, що краще може знати Твій стиль, як не я, котрий від 1946 р., ще від часів «Української Трибуни», працював разом з Тобою, котрий був Твоїм приятелем, слуховував і вичитував гострі, деколи і лайливі Твої листи з домаганням грошей, котрий мав відвагу містити в «Українцеві» Твої запальні статті, побоюючись в душі нераз, що чергова стаття може бути — запереченням попередньої.

Хто ж, отже, краще знає, що і «Майж Геслер і його палица», і «Рішення Проводу», і «Тасмниці авторитету», і навіть пояснення до «Лемішки не їдять в Україні» — що все це вийшло з-під Твого пера, як не я, колишній Старий Приятель? Але, залишивши під кінець цього листа огляд і обговорення Твоїх газети, початковий редактор «Українського Самостійника». Повертаймося назад до Твоїх листів, на які маю відповісти Тобі.

У листі з 3-го лютого 54 р. Ти писав мені: «Сьогодні в Мюнхені існує свого роду лютерія, «політичне тото» в тому сенсі, що люди намагаються на підставі різних признак, висловів, розмов («хто з ким зустрічається» і т. п.) вичислювати для поодиноких людей проценти — куди якийсь Х. У. піде, за чим і проти чого, згл. кого. Отже загадки: з ким піде і як себе поведе: Данило Чайковський, Вернігора і др. в Тебе, і далі: Ріпещкий, Пеленський, Підгайний й т. д. — тут в мене... Запитаєш мене, що я думаю і що зроблю? Хочеш знати більше, ніж я сам знаю. Як кожний тут — не знаю це. Б'юся з думками. Для багатьох це скінчиться так, що скажуть так, що я взагалі на... не хочу мати з цим всім нічого спільного і вилесяться з політики. Для багатьох ця герега дасть притоку і виправдання для різних особистих свинств. Це є страшно.

Закінчую зі словом — хай це все шлях трафіть, Твій Зенко».

Щиро признаюся, що, прочитавши цього Твого листа з 3. 2., я також почав «грати» у «політичне тото», намагався вгадати, хто буде проти кого, і т. д. Але не брав до уваги Тебе. Просто, я не міг відібрати в себе самого віри в людину. Знаючи «Данила Чайковського» (себе — себе), «Вернігору» і ін. «тут у себе», я був спокійний навіть за Тебе «там», бо ж ми — були приятелями, а Твої листи впродовж років давали до цього підставу.

Твої далішні листи ще більше успокоювали мене, хоч деякі речення в них вказували, яке сильне потрясіння Ти переживавеш.
У листі з 10-го лютого Ти писав: «Я заповів Уповноваженням і Ріпещькому (коли вони прийшли «перебрати» газету «УС» — примітка моя — Д. Ч.), що не можуть від мене очікувати, що якнебудь і чинимебудь зможуть вжити мене і «УС» для будь-якої кампанії, яку бажали б може розвивати проти Бандери. Я зможу лиш так довго це вести газету, коли зможу її втримати на приличному, неврайському ґрунті. До дальшого розвитку цих суперечок публіцистично не будемо вмішуватися і не дамо себе до того примусити. Мене святочно запевнили, що про це не може бути мови. Побачимо».

І далі:
«Я не нахожжу слів для з'ясування того почуття катастрофічності, яке мною володіє. Все стало під знаком запиту. Покинувши пишу Тобі до «УЧ» далі і хай Бог нас милує, коли б це мало розвіяти і наші добрі зв'язки. Але гадаю, що цього не буде».

Заповідженої статті Ти не прислав, але я дістаю це одного Твого листа з 13-го лютого 1954 р.

«Дорогий Данило, — писав Ти в ньому, — Пробач мені, що я підвів Тебе з висилкою в цьому тижні матеріалу. Довкола мене в цих днях страшне пекло. Бодай би не було дожити чогось подібного».

З листом Ти, Зенку, прислав мені і «Збірку документів», які видала дайка, з порадою дуже уважно про-студіювати її і самому виробити собі погляд. Ти боявся, що ми можемо стати противниками з приятелів, і закінчив листа:

«На цьому кінець, тисну руку Твою і Друзів і хай Господь милується над нами та дозволить зберегти нашу дружбу»

завжди Твій Зенон Пеленський.
Те, що Ти аж у двох листах звернувся до Бога за Його милістю, насторожило мене: так Гітлер завжди брав на «свідка Боже Провидіння», коли планував чергову зраду і напад. «Український Самостійник», якого нечесно заграв Ріпещкий, за Твою ясною вже редакцією переконав мене, що Бог не змилювався. Його безконечне милосердя спочиває тільки на людях, які мають чисті задуми і справжню віру в Нього і в Його правду.

Ти опинився по боці двійки, ставленників ЗП УГВР. Ва, що більше, Ти навіть зламав сам перед собою слово, що не будеш виступати проти Бандери.

Сьогодні я не граю у «політичне тото», куди Ти підеш. Це вже всім ясне. Я намагаюся тільки зблутати, що було причиною, що Ти пішов як-

раз до тих людей? До тих, що називали Тебе «ходою», що викинули з ЗП УГВР?

На допомогі в розв'язці цього питання я взяв собі всі Твої листи до мене — від 1949 по 1954 рр. Я прочитав їх ще раз уважно й докладно, відкинув більшість з них, бо в цих листах не раз дуже гостро домагався грошей за Твої статті, а рештою покористувався, щоб знайти відповіді: чому Зенон Пеленський пішов до диверсантів?

Дозволь, що я наведу з цих Твоїх листів витяги, щоб пригадати Тобі Твоє становище впродовж років відносно людей з ЗП УГВР. Може тоді Ти зможеш розкрити мені тасмниці, що «осинило» Тебе так нагло змінити Твої погляди?

Можеш закінчити мені «нечесність» за оприлюднення приватних листів двох друзів. Я приготований на це. Але Ти сам звільнив мене від задержання тасмниці своєю останньою поведінкою.

Вийнятки з Твоїх листів я не пояснюватиму ані однією своєю заввагою до меритум справ: хай говорять самі за себе і в порядку своїх дат.

«Франкфурт/М. 30. 10. 49.

... Львівський мені в міжчасі признався, що це він стримав статтю (мова йде про статтю «Україна стоїть сама» — Д. Ч.), мовляв, вона «страшна». Про правильність оцінок Львівського треба б було говорити окремо. Ніколи не забуду його акції в справі посадження в сідло «Нац. Ради», статті, що «Бог вислухав наших молит», маємо Нац. Раду й т. д. Сам бачиш, скільки труду коштує тепер вивозити спосеред дороги цю купу гною...

Так само, як треба ліквідувати «наемократичні» блахмани в роді «Нац. Ради», так само твердо і жорстко треба ліквідувати глупу, непотрібну, нічим не узasadнену віру українських «демократів» в можливість допомоги Заходу в постановці укр. справи... Я не маю слів, щоби Тобі з'ясувати, як глибоко я ненавиджу цю укр. «демократію», паршивий відблеск паршивої системи панів Ж... М... Д... М... Р... М..., всі нашої віри, з їх «парламентаризмом», «коаліціями», партійними переговорами, «соціалістичними секторами» і т. д... Це є система, яка має протиставитися большевизму!!

Ще і це раз: наша проблема не є бути демократами, але бути могутніми, де все. Вони це будуть підписувати союзи з Україною, але напевно не з Україною жебрацької Нац. Ради, а з Україною УПА, УГВР, Україною боевою, повстанчою, революційною, про мене, коли хтось того хоче: «фашистською»!

Наукова діяльність українців на чужині:

Наукова сесія НТШ–Торонто

ПРИСВЯЧЕНА 700-ЛІТТЮ ЛЬВОВА ТА КОРОНАЦІЇ ДАНИЛА

14. лютого ц. р. в залі «Дому Просвіти» Сесія НТШ — Торонто, присвячена 700-літтю Львова та коронації Данила. Зала була вщерть вивовнена слухачами. Після відкриття та вступного слова голови НТШ — Торонто, проф. д-ра Євгена Вертипороха, про мету та значення святкування 700-ліття Львова та коронації Данила та після короткого ядерного слова нашого відомого письменника Уласа Самчука про питомену вагу Львова в житті української нації, наступні прелегенти виголосили свої доповіді:

1) Інж. Осип Сецінський — «Епізоди з боїв за Львів»: прелент поділився зі слухачами цікавими споминами з часів оборони Львова перед польським наїзником та навісвіт картини епізодів з боїв, що своєю звязатістю та посвятою українського вояцтва (гуцульського куруня) междували з героїством.

2) Дир. Степан Гевак — «Стан розвитку міста Львова в другій половині XIX-ого та в XX. столітті»:

Доповідач накреслив стан українського львівського міщанства, переходячи ступеню за минулого до перших декад нашого сторіччя, навісвіт процес організування, росту та праці українських званевих організацій, наслідком чого були гарні осяги українського міщанства в ремісничо-торгівельній ділянці життя, що стали вивадковою базою для шораз то кращого розвитку українського промислу та й торгівлі в ширших розмірах.

3) Проф. Степан Килимник — «Данило — Король Галицький»:

Доповідач навісвіт весторонню відтинку княжої доби кінця XII. та першої половини XIII. ст. і на тлі міжусобиць, чужих ворожих зазіхань та страшного татарського лихоліття видвинув постать Данила, як великого володаря — короля України-Русі, рівного тогочасним володарям культурної Європи. Автор з'ясував теж зв'язки Данила з Апостольським Престолом, подаючи відповідні цитати із доступних та відомих історичних і публіцистичних джерел.

4) Проф. д-р Василь Лев — «Митрополит Андрей Шептицький і львівське шкільництво» (за неписаного автора читала пані інж. Леоніда Вертипорох):

Проф. Лев накреслив коротко та речево всебічну церковну, наукову та громадську діяльність «незабутнього Митрополита Андрея, що покинув життєві вигоди, достатки і блиску родової кар'єри та посвятив себе всещю Українській Церкві і народові...» Митрополит був не тільки архипастирем і духовним провідником українців, але теж покровителем-фундатором українського шкільництва, сиротиниці та інтернату.

5) Проф. В. Іванис — «Перший раз у Львові» (за неписаного автора читав проф. д-р Є. Вертипорох): Автор доповіді подав свій спомин

«Франкфурт/Майн, 11. 5. 51.

... Стаття («Запаморочення від демократії» — Д. Ч.) дійсно викликала сензацію: ті скункси з «Сучасної України» миттю її переклали на англійське, післи до СІС, до Стейт Департменту, щось до 5 місяц. Ця стаття вже мені коштувала посаду в Радію Фрі Юрор, на 650.- ДМ місячно, за яку я старався і яку вже ось-ось мав отримати...

«Мюнхен, дня 17. 2. 52.

... На жаль, приходить в дальшому ході моє листа знову говорити про... кльоаку. Моя дотична стаття (йдеться про статтю під заголовком «Кльоака політики», яку Редакція «У-Ч» помістила в 7 (270) ч. з 17. 2. 1952. під зміненою назвою «Це не політика» — Д. Ч.), річ ясна, не вискочила от-так собі, нізвідки, мов Пилип з конопель. Її джерело — в досі невизраних внутрішніх стосунках, які запанували останньо у внутрішніх українських націоналістичних середовищах. На жаль, боюся, що заплах кльоаки починає тягнути не тільки зі Стахусу, з «репрезентативного льокало» Сучасної України, але вже і з Дахаверштр.

Я особисто не сумніваюся, що ціла ота ЗП УГВР на Стахусі бере кльоачні грощі. Зокрема я не вірю, і ніколи не повірю, що на покриття цих затрат, які вони мають, вистарчають ці 7.000 доларів, що їх ЗП УГВР отримала від Укр. Конгр. Комітету в Америці. Ці грощі вже давно з'їли, але від УГВР нових не отримали. Без цих кльоачних зобов'язань навіть такі тити, як Врещона, «соти.» Мартиненч і Гриньох не посміли б дати згоди на вербування американцями стапуднів з рядів акад. молоді; але ж цю згоду дали і самі до цього «леґіону» вербували.

При тій нагоді треба б кілька слів взагалі сказати про політику УГВР. З якої речі УГВР вважає можливим фінансувати Лебеда, Гриньоха і Ко. і їхню пресу, але відмовляти визнання і підтримки для другої сторони і її преси, в тому числі і «У-Ч», то це вже справа американських тасмниці. Але з якої речі при такій політиці УГВР має претензію до всіх українців, також нас, щоб ми визнавали репрезентативний авторитет УГВР, отже і їхнє право на збірки для «всієї» еміграції в Європі, це також належить до загадок, яких я не розумію. Я не є того свідомий, щоб натр. «У-Ч» отримав 1.000 дол. на санацію і стабілізацію; право на з'їдання цих 7.000 отримали пп. Лебедь і Гриньох. Такі є факти...

На цій відтинку с одначе справа у всіх її моральних та організаційних імплікаціях ясна. Я повинен одначе сказати, що роблюся останньо шораз більше неспокійний за наше вужче се-

редовище. Не маю ані мінімальних сумнівів про моральний інтеґрітет і чистоту рук самого Степана Андрієвича. Але я не зовнім певний про його ціле оточення. Боюся, щоб принаймні щодо деяких одиниць з його оточення не пристало те, що я писав в останній статті, що зокрема всякі інтелеґтентики не витримують консеквентної позиції «ні!», яка була занята тим середовищем до сил Заходу, так довго, доки з нами не почнуть говорити політично.

Хочу Тебе попередити, що ... наша пресова кампанія викликала в Стейт Департменті деяке враження. Знаю позитивно, що хочуть припинити поглиблення протиамериканських настроїв між українцями. Очевидно, моментально найшлися посередники, які хочуть це «злагіднення тону» перевести і ... щось при тім заробити. Факт є, що або в цих днях вже з'явився в Мюнхені Лебеда, або от-от з'явиться...

На всякий випадок, виглядає на те, що те що вибороли ми — мають скапіталізувати, і морально, і готівково ініші. Як зрештою завжди. Щоб і не було, я буду до кінця, ад мортум уstrandum, обороняти себе і справу перед кльоакізацією...

«Франкфурт, 30. 3. 52. неділя.

... Бо що напр. значить Твій закид, ні Ваш там закид, що я обороняю і вибілюю УНДЮ?... врешті не про те в статті йшлося, а про те, щоб виявити, що навіть така зас... політика, як була ундівська політика, це була політика в порівнянні з тим, що сьогодні роблять з нами американці — і що дозволяють з собою робити українські приятелі американців.

Цим доходить до кореня суперечки. Я не маю на Карльсплях особистих ворогів і не маю там з ніким особистих порахунків. Власне кажучи, з цілого цього середовища не можу особисто ставити яксклад тільки того поліца Лебеда, який дивним гримасом історії попав у закордонні міністри. Але все те не має істотного значення. Значення має тільки те, що власне вони, ці зі Стахусу, своєю кольябрацією з американською родвідкою привчили американців до того, що вільно українську справу трактувати в кльоачні розвідки, чим умовляли, а принаймні важко загальмували можливість постановки справи на вищому рівні. Я стою на становищі, що доки ця кампанія не буде в українській громадськості морально і організаційно зліквідована, і то всіма доступними способами, т. зн. доки ми трактування української справи не видремо з кльоаки американської розвідки, так довго й мріяти про те не можемо, щоби поставити цю справу на Заході на вищому рівні. Я вважаю постулат ліквідації

власне тієї шайки справою сьогодні куди важнішою ніж боротьбу з УНР, УНДЮ і т. д. Об'єктивний факт є, що д-р Витвицький є ще державний муж у порівнянні з таким фольксамериканем, яким є Лебеда і всі його колеги з американської «УГВР». Вкінці ні УНДЮ ні УНР ще від американської розвідки ні грошей ні інспірацій не беруть і ще сак-так тримають національну лінію, чого не можна сказати про Лебеда і Т-во... За моїм неначе б «вибілюванням» УНДЮ не хочеш бачити важнішого: боротьби проти поліційної політики Лебеда, боротьби з кльоакою в стилу того, в який її тримали довгими роками всякі Ріко Ярї, а тепер Лебеді... Не чіпайтеся поодиноких статей, слів, порівнянь і т. д., зважайте на «мою» генеральну тенденцію. Я впевнений, що коли нам पोшастить вивести укр. справу перед американцями з кльоаки Лебедівщини, коли ми через постійне і немилосердне атакування американців на-решті доб'ємося того, що замість з дірними шпіцлями СІС зможемо торувати з панами... я тобі гарантую, що ми будемо говорити й устійнювати укр. політику на амер. відтинку власне з панами...

«Мюнхен, дня 7. 5. 52.

... Так само пошастило Дон Левіну перетягнути до себе паризьку групу ... За останнього свого побуту в Парижі дав ім початкових 1.2 міль. фр. франків на організацію газети, а в найближчому часі також фонди на влаштування ... еміграційного з'їзду. Таким способом хочуть поволі розвалити АБН, виламлюючи з нього по одній національній групі. Також Андрієвський дїє по цій лінії: американці мають свідомість, що без розбиття АБН вони нічого не вдіють, а з АБН говорити не хочуть... Я є рішеним зіпсувати ім цю укрити забаву».

«Мюнхен, дня 15. 9. 52.

... Люди неначе б не розуміють, що Бандера і його позиція вже давно не є справа змов і розмов кількох чи кільканадцятьох осіб, що це вже давно не є студентський гурток, чи група конспіраторів, але що до імені Бандери прив'язали свою політичну, а часто й особисту долю й недополоті тисяч людей і що це ім'я стало сонтиєм для мільйонів...

«Мюнхен, дня 24. 7. 53.

... Я розумію д-ра Васильовича, так він і повинен робити, але з другої сторони це є часом кепська політика. В Стахів в «Сучасній» має сто дм. більше платні, ніж я і ані третини моєї роботи, при чому ніхто йому не сугерує, щоб в рамках його платні робив ще додаткові роботи...

«Мюнхен, 6. 1. 54.
... Мюнхен аж гуде від «високої політики». Найбільше очевидно на

відтинку, неначе вже сфікалізованої консолідації. Якраз сьогодні мене по-відомили, неначе б мене ЗП УГВР знову привернула до давноти прав і обов'язків члена Президії УГВР...

Яку тепер даш відповідь, Зенку, у світлі Твоїх власних писаних слів? Чи таку, як Ти зачав у 10-му числі «У.С.»? Послуж законові? Невже Ти справді віриш, що, скажимо, Ріпещкий є формальний власник газети і присвоїв її собі законно? Чи не думаєш, що його вчинок дуже схожий на вчинки тих «лицарів промислу» з підземного світу Чикаго? Чи справді віриш, що Твоє місце є серед людей із ЗП! Отих «скунксів» і «агентів»? А може вони «вирізняли» Тобі Твою платню і додали тих бракуючих 100 мн. марок, за якими Ти так жалієш у своєму листі? Ти ж діставав від д-ра Васильовича, директора «Укр. Самостійника» тільки 600 мн. марок в місяці і то вже разом за статті в «У-Ч»?

Є поголоски, що розколюники ЗП прибічники Тобі місце в радіо «Освобождения». Невже Ти справді підеш туди? А як подивився в очі всім тим, тисячам своїх колишніх читачів з «Українця» і «Українського Самостійника», яким Ти писав, що УНРада — хрун, бо посилає своїх людей до «українського деску»? А може Ти уважаєш цих читачів «селепками», які не вміють розрізнити добра від зла? Все ж таки, думаю, що Ти винен їм вяснення в цій справі.

Чи може Стахів, Твій теперішній приятель і однодумник, який писав в «Сучасній Україні» про «Ходю», мав рацію?

До того ж, за словами Лебеда, до Радіо «Освобождения» вніс прохання Майстренко. Чи витримаєш таку конкуренцію? Адже він марксист, ближчий до «демократів», а Ти завжди мав марку «фашиста»! Чи погодяться американські приятелі ЗП на такого спікера?

Ти до глибини душі «ненавидиш демократію» і йдеш до «демократів», за яких подають себе Ребет, Лебедь, Гриньох і ініші?

Ти став начальним редактором «У.С.» і в 10. числі почав писати на всю шпирнь. Цікавою є Твоя стаття про «Малого Геслера і його палицу». На мою думку цю статтю подиктувала Тобі вдячність до бандерівців, а головню до ЗЧ ОУН: вони Тебе приютили, давали працю, гроші, можливість писати, що Тобі було завгодно, шанували Тебе, навіть боролися перед такими, як Лебеда і його товариші. І, як звичайно, «фашисти, тоталітаристи» і просто «антисемітики» — навіть не набили Тебе останню ті з «боївки малого Геслера». Справді, Ти винен їм вдячність.

І Ти дякуєш. У свій спосіб, з підзаголовками, широко, з масою чужих слів, щоб пригломити читача-селепка, пишеш про «Геслера і його цїсаря». Ти радієш: «В цьому дні — 16. 2. 54. — зламано «бандерівську легенду» і зведено справу до її природних пропорцій, знято з людей паралізуючий чад доволітного заворожєння і психологічного очарування...»

Ні, Зеноне Пеленський, Ти сам не віриш у те, що написав! Ти боїшся і далі того «довголітного заворожєння і психологічного очарування», яким є постать Провідника Степана Бандери. Ти ненавидиш тепер Його. І... боїшся далі. Тому намагаєшся обманити сам себе, зашукати тої страх. Ти боїшся, бо знаєш: і Геслер і його цїсар перейшли таки до історії, а їх колишні «ляндскнехти» — наслідні жолдаки затинули десь під тином, чи в рові і тільки може пес підняв над ними ногу.

Ти — звичайний ляндскнехт, Зеноне Пеленський, початковий редактор неправо загарбаного «Українського Самостійника». Тому мусиш писати так, як пишеш, щоб не збожеволіти зі страху перед «паралізуючим чадом», яким є легенда про Степана Бандеру. Даремно Ти в тому самому числі «У.С.» намагаєшся вмотивувати в читачів (якщо таких ще маєш в «У.С.»), що фейлетон «Радянської України» про «Лемішку» вказує на велику популярність в Краю Юрія Леміша. Фейлетонами не твориться великих людей!

Сл. пам. Генерал Чупринка мав найвищу владу, аж тільки може сьогодні дати Воююча Батьківщина: був прем'єр-міністром, міністром війни, найвищим командантом усіх Збройних Сил, головою Бюра Проводу і т. д. і т. д., а все таки, скромна повстанська пісня, принесена недавно з краю, яку склав певно звичайний радвий стрілець УПА, говорить:

Пішла слава по всім світу,
як УПА їх воювала.

Гей, гей! Слава про Степана,
Про Бандеру і Чупринку Гене- [рала!...

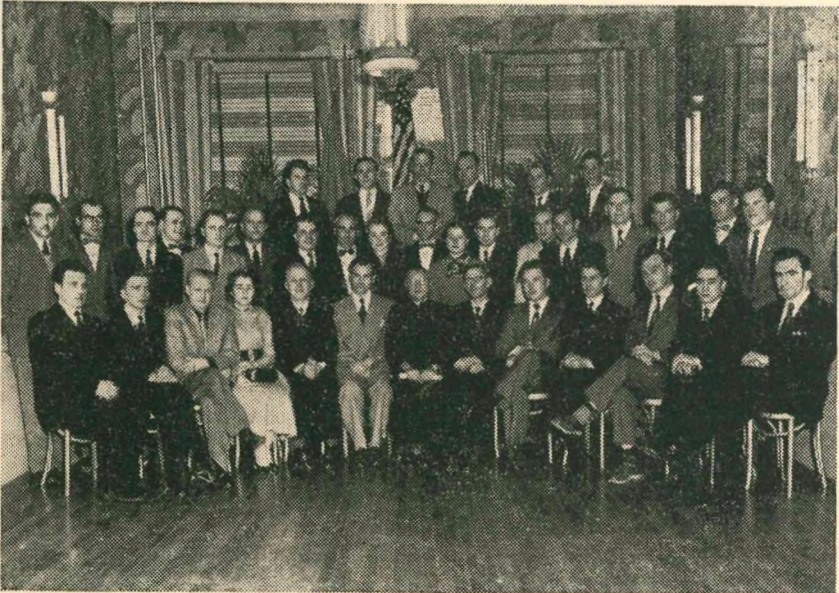
Прочитай уважно цю пісню, Зеноне! А також: поспитай тисячі колишніх Твоїх читачів, що вони думають. Чи вони за «Геслерового цїсаря», чи за ляндскнехта, який пішов до нових панів на кращій жолді? І сам дай собі відповідь.

А коли думаєш, що Ти в праві зі своїми поглядами і поступованням, і зі своїм писанням, помісти цього мо-го листа в Твоім «Українськім Самостійнику». Лист не зашкодить Тобі, коли Ти маєш рацію; не зашкодить також, коли Ти — ходя.

Я винен читачам «Українця-Часу» одне вяснення: мушу просити в них вибачення за колишні Твої статті, які я містив в «У-Ч». Не можна обманювати людей! Вистарчить, коли я сам матиму свідомість, що мене обдурив приятель. Тому опублікую цього листа. Хай судять нас обидвох Читачі.

Тебе заболить цей лист. Але повір, що мені подійно тяжко: бо в мене свідомість, що я втратив Приятеля і що цей приятель був — духовим ка-лікою.

Данило Чайковський

Учасники конференції в Нью-Йорку 13-14. лютого 1954 р.

Доктрина Монро...

(Закінчення з 2 стор.)

законною, робітничі профспілки всі такі перебувають під сильним комуністичним впливом. Під комуністичний вплив підпали також численні політичні групи, ворожі урядові, а расова політика Малаяна тільки сприяла до посилення комуністичних впливів серед кольорового населення.

Ситуація в Кені також немалої важливості. Кампанія проти Мав-Мав дає до розуміння, що не слід чекати швидкої радикальної зміни у цьому так нелегкому, а одночасно не вигідному питанні. В цій колонії проти 3 тисяч членів цієї протипанглійської терористичної організації стоїть поверх 7 тисяч регулярного війська, 10 тисяч поліції, це більше число допоміжної поліції, не вчисляючи суди інших оборонних формаций.

Ця ситуація нагадує подібну ситуацію на Малаях, де помію подібного відношення сил, після п'яти років все таки не вдалося завести в країні лад і правопорядок. На думку добре поінформованих кіл, ситуація в Кені — багато серйозна. При тому не можна призабуту факту, що велика частина одномільйонного племені Кікуу стоїть по стороні Мав-Мав, а також напевно численні групи серед досі льояльних муринських народів.

На нові розвитки, що мали місце в Кені останнім часом, ні урядові чинники, ні англійська прилюдність в жадному разі не були готові. Там панувало переконання, що з сильнішими військовими з'єднаннями нічого не можна вдіяти і що тільки серйозним ставленням до занедбаного питання можна, принаймні частково, рятувати ситуацію — спільне співжиття народів різних рас: європейців, індійців та муринів.

Однак, помилковим було б вважати протипанглійський рух Мав-Мав не легальною комуністичною партією Кені чи комуністичною законспірованою організацією. Мав-Мав є однією з численних націоналістичних організацій англійської колонії, метою якої є цілковите прогнання білих з їхньої країни.

Не зважаючи на те, Москва часо-часу дає свою підтримку раз одній, раз другій групі, якщо вбачає в тому можливість пошкодити інтересам Англії. Проте, це все робить вона дуже уважливо і обережно. Навіть англійські протизаходи, у стосунку до терористичних дій Мав-Мав, Москва сприймає з деякою стриманістю, а в тому нічого не міняє факт, що весною минулого року було засуджено англійця на довічне тюрму, ґрунтовно школеного в Москві, провідника цієї організації — Йомо Кеньятта.

В сьогоднішньому Єгипті справи є дещо відмінні. Політика ген. Нагіба з зовнішньо-політичних і господарських причин, з одного боку, має тенденції проти втягнення Єгипту в західну оборонну спільноту, не зважаючи на залягання, що даються завважити зі сторони деяких великодержав. Хоч відомою є очевидна небезпека з боку комуністів, які знаходять підтримку тільки в рядах примітивних шарів арабського мусульманського населення.

Вправді, на першому місці комуністичної пропаганди стоїть питання аграрної реформи, проте успіхи у тому відношенні є дуже незначні. Все ж таки комуністична інфільтрація

досягла немалих успіхів серед академічного дострою Єгипту. Проте, стриманість у відношенні до Заходу не перешкоджає єгипетському урядові енергійно поборювати загрозливу небезпеку з боку комуністичних симпатиків.

Щодо Судану складається враження, що тут комуністи користуються деякою толерантністю з боку кайрського уряду, здобуваючи поважні симпатії серед суданських залізничних робітників — важливого фактора країни.

Розв'язка африканського питання нелегка, а навіть більше ускладнена, ніж це на перший погляд здається. Стратегічне значення Африки в комплексі світових взаємозалежностей та конфліктів — є багатозначне і першорядної важливості. Ще більшого значення надає цьому питанню факт, що вирішальний удар між Сходом і Заходом — неминучий.

Хто до цього критичного моменту зуміє здобути собі симпатії народів «Чорного Континенту», хто зуміє згадати належну партію в цій африканській симфонії — Захід чи Схід — той матиме до своєї диспозиції величезні людські маси, господарські та стратегічні ресурси — той матиме військову базу постачання, а на кінець — останнє слово у вирішальному конфлікті.

«Африка для африканців, а не для комуністичної Росії!» — повинен звучати новітній клич. **М. В.**

Большевицькі грабунки...

(Закінчення з 3 стор.)

вперед. Був заснований т. зв. НЕП (Нова Економічна Політика). Разом з тим була введена й грошова реформа, що значно збільшила вартість гроша. Замість «продразвортки» був уведений «продналог». Все це полегшало становище населення. Сільське господарство на Україні стало твердо розвиватись, сільсько-господарські продукти значно подешевшали. Почалась розвиватись на Україні кустарна промисловість.

Але це тяглося не довго. Приблизно з 1927 р. посилюється тиск на «куркулів» і навіть на «середняків». А там починається колективізація, що призвела до голодної смерті коло 8 мільйонів українського селянства, і до обурення селян на справжніх рабів.

З листів до Редакції

«ДАРЕМНІ ДОКОРИ» ЧИ СПРАВЖНІ БРЕХНІ!
(Спростування)

«Українські Вісті» подіпили з дня 24-27 грудня 1953 р. під заголовком «Даремні докори за безгартані поведінки» скомпромітували мою особу серед українського громадянства, не знаючи суті справи.

Багато писати не хочу, але стверджу, що спосовно моєї особі в заторкнутих справах є цілкоміта брехня.

Вище зазначена стаття покинується нібито на німецькі часописи, але «УВ» є добре відомо, що німцям ця є небажаним елементом і тому вони стараються на, чужинців лийти різні помі.

«УВ», як українському часописові, слід би було перевірити цю справу, тобто, взяти інформації із німецького суду, а тоді писати. **Борис Дідик**

КОМУНІКАТ

КОМІТЕТУ ДЛЯ ВЛАШТУВАННЯ МАНІФЕСТАЦІЙНОГО ВІЩА З ПРИВОДУ 300-ЛІТТЯ БОРОТБИ УКРАЇНИ З МОСКОВЩИНОЮ, ОКРУГА МЕНЧЕСТЕР

1. Заходами українських установ і з ініціативи СУМ-у покликано до життя Діловий Комітет на Менчестерську округу, включаючи суди адміністративні графства Ланкаширу і Чешіру з завданням влаштувати Маніфестаційне віще з приводу 300-ліття боротьби України з Московщиною. В склад Комітету входять представники від обох українських церков і громадських установ. Основне, що лежить перед Комітетом, є поробити всі намагання шляхом преси, виступів, звернень, комунікатів, індивідуальних запрошень, вдержання тісного контакту із зв'язковими осередками тощо, щоб віще було якнайбільше масовим і величю та імпульсозно переведено. Особливо зосереджено увагу на запрошення визначних англійських церковних і світських достойників, представників англійської преси, англійців-приятелів української визвольної справи і інших чинників, між ними представників повноволених Московію народів.

Цим комунікатом звертаємось з гарячим проханням, щоб про подію влаштування віща повідомляли найширші кола українського громадянства, запрошуючи на віще англійських приятелів і чужинців. При цьому прохастись вислати на адресу секретаря Комітету (Mr. P. Dzedzoga, 210, Yorkshire St., Rochdale) адреси відомих англійських особистостей (приятелів української справи), яким згодом Комітет вишле індивідуальні запрошення на віще.

2. Маніфестаційне віще відбудеться в неділю, 11. квітня 1954 р. в Менчестері.

3. Цього приводу в цей день в обох українських церквах відправиться Богослуження в наміренні українського народу. Опісля о год. 3-й по полудні в приміщенні — Houldsworth Hall 90, Deansgate, Manchester 3. відбудеться головна та мистецька частина Маніфестації. В програму вхотидимуть доповіді в українській і англійській мовах, виступи з промовами запрошених англійських гостей і представників інших національностей, відакт резолюції, наприкінці, як друга частина, мистецька з виступами хорів. Для неознайомлених з місцем віща найкращим орієнтаційним пунктом може бути автобусна станція на Cannon Street і звідси легко віднайти дане приміщення.

З огляду на поважні кошти організації віща, Комітет є змушений, порпорційно до видатків, наложити ціну вступу на залу віща. Квитки, за посередництвом зв'язкових, будуть розпродавані наперед по осередках, як також на місці віща перед його початком.

3. Осередки, які даліше віддалені від Менчестеру, повинні організувати збірні автобусні поїздки, чим, безперечно, збільшиться число учасників віща.

Менчестер, 5. березня 1954 р.
Діловий Комітет

ВСІ СИЛИ СПРАВДІ ПРОГРЕСИВНОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО СВІТУ ПОВИННІ БУТИ ЗМОБІЛІЗОВАНІ ТА СКЕРОВАНІ НА ПОВНИЙ РОЗВАЛ РОСИЙСЬКОЇ ЧЕРВОНОЇ ІМПЕРІЇ — ЦІЄ НАЙБІЛЬШОЇ КОЛОґОНАЛЬНОЇ ПОНЕВОЛОВАЛЬНОЇ СИСТЕМИ.

Нам пишуть:

Українська еміграція відзначила пам'ять Т. Шевченка і Т. Чупринки

Волвергемптон, Англія

Заходами Відділу СУБ і СУМ 14. березня ц. р. тут влаштовано святочну академію на пошану Т. Шевченка. В академії громадянство взяло багаточисельну участь.

Шевченківським «Заповітом» академію відкрив місцевий хор під керівництвом п. Кридуна. Добре опрацьований та змістовний реферат виголосив п. М. Ткачук. Дві деклямації виконали пп. Подолак і Цвик; вони були переплетені піснями хору. На закінчення спільно відспівано національний гимн.

Користаючися з нагоди загальних зборів громадянства, після формального закінчення академії голова місцевого відділу СУБ п. Титко, в зв'язку з підготовкою Конгресу АБН, що відбудеться 27-28. березня ц. р. — зачитав від СУБ-у, СУМ-у, ОБВУ та громадянства текст привіту Конгресові АБН.

В подальшому ході референування всіх актуальних справ громадського характеру, прочитано заклик Дирекції Інституту Заочного Навчання про фінансову допомогу, для ширення українського духу і української культури. Присутні повнотою схвалили заклик.

Нортгемптон, Англія

Українська Громада в Нортгемптоні цього року відсвяткувала разом пам'ять Тараса Шевченка і воєна-революціонера, генерала Тараса Чупринки.

Свято відкрив голова місцевого відділу СУБ. У вступному слові він з'ясував значення Т. Шевченка і Т. Чупринки для всіх українців.

Новозорганізований хор при Відділі СУБ відспівав «Заповіт», «Думи мої, думи мої» та «Реве та стогне».

Реферат про життя та діяльність Т. Шевченка виголосив п. Д. Величко. Його реферат був насичений глибоким змістом та емоційністю.

5-літній Богдан Гинда з великою відвагою і певністю виголосив патріотичний вірш.

Потім деклямували пп. І. Миколишин, Я. Гуцька, П. Тріль, М. Васків. В другій частині програми п. М. Гончаренко виголосив реферат «Пам'ять Т. Чупринки».

Вірш «Славної пам'яті ген. Т. Чупринки» продеклямував п. Гриневич. Свято пройшло з великим успіхом.

Г. П.

Нью-Йорк, США

Четверту річницю смерті сл. пам. ген. Т. Шухевича-Чупринки українсь-

3 волі німецького суду

(Закінчення з 1 стор.)

вився дати судові відповіді на ряд питань, які стосуються чисто внутрішнього організаційного життя.

Але «УС» каже, що у kota хвіст там, де голова, а голова, де хвіст. І цьому ми вже не дивуємося, бо раз дано зламати цілий хребет, то вже можна ламати і всі «хрищики», бо й так немає ані виходу, ані рятунку.

Вирок суду

Після переслухання справи однієї і другої сторони, свідків, розгляду матеріалів та документів, суд оголосив, що вирок буде ційно десь 17. 3. 54. Але вирок прийшов, дорогою через адвокатів, 19. 3. 54. Вирок суду визнав право видання «Українського Самостійника» за М. Ріпечьким. Хоч вирок уже відомий, ще не маємо його тексту й по цей час, принаймні, коли пишуться ці рядки і коли замикатись число «Шляху Перемоги», як і чим суд мотивував своє рішення. В усякому випадку — Л. Ребет і Ріпечький покищо добились свого: з допомогою німецьких судових чинників «Український Самостійник» таки забрали до своїх рук. Це їхня формальна виграна, але...

Велика морально-політична програма

Весь хід подій, які заіснували останнім часом у Мюнхені навколо «Колегії Уповноважених» і «Українського Самостійника», свідчать про те, що тим панам, які проголошують, що вони діють з «мандату» і «воли» Краю, які безпальчально йдуть на послух «законів» Краю, — тим панам ні на чому іншому не залежало і не залежить, як усунути зневажливій ім дотеперішній Провід 34 ОУН. відбрати в нього всі пресою і інші засоби чинності, позбутися законної організаційної влади та встановити свою «демократичну» владу, хоч би

яким коштом і якими узурпаторськими засобами. Немає жадного сумніву, що в такому світлі «Двійка» з п. Ріпечьким покищо виграли судовий процес перед німецьким законом і урядом, але вони його глибоко програли перед обличчям усього українського громадянства. Вони тим самим зробили медвежу прислугу і Красів, який напевно осудить їх за протиправніє поступування.

Український, як і кожний самостійницький, визвольно-революційний рух ніколи не розраховував і не розраховує на ласку чужих українців законів, хоча б які вони були для чужих народів сприятливі й добрі. Ми звичайно, не можемо осуджувати німецького суду за такий його вирок, як і не раділи б з того, якщо б він видав інший, приємний для нас вирок. Але ми за всіх умов і за всіх обставин осуджуємо дію тих українців, які в найпринизливіший жебрацький спосіб стають перед чужими дверима з благанням про поміч немічним.

Невже ж така слаба «воля Краю», щоб «єдино законним», «умандатованим» і «уповноваженим» Краю — Л. Ребету і З. Матлі з їх поліпнічниками — стукати до чужих дверей про допомогу. Може ще тепер «Двійка» і Ріпечький оскаржать перед німецьким судом Провід 34 ОУН під керівництвом Степана Бандери за те, що Провід дає інструкції та вказівки Тереновим Проводам виконувати зарядження Проводу, а не «Двійки»? Який Провід, як і всі 34, були «легітимними», «заметльдованими» в німецькому уряді, то «Двійка» напевно і це зробила б!

Так ведеться «політика» розбурхання жадобою до влади і духово спустошених людей.

кий Нью-Йорк відзначив велично. В неділю 7 березня ц. р., після Богослуження в церкві св. Юрія, відправлено панахиду за великого сина України. Вечором, заходом осередку Спілки Української Молоді ім. ген. Чупринки та 1. відділу Т-ва кол. воєнків УПА, у великій залі Українського Народного Дому влаштовано святочну академію.

Академію відкрив секретар Т-ва кол. воєнків УПА д. Романчик, а святочний реферат виголосив голова Осередку СУМА д. З. Осінчук.

Після реферату бадьоро зазвучало: «Зірвалася куртовина». Це музично-співочий гурток місцевого осередку СУМ-у розпочав концертну частину сумівськими піснями.

Даліше виступили відомі співаки квартету під проводом п. Левичюкого з бандурами.

З деклямаціями виступила сумівка Козяк, а юні сумівці проречували «Коротке — ні!». При кінці відома співачка Зеня Лавришко відспівала декілька пісень. Треба відзначити, що між численно зібраними учасниками свята ми не помітили на залі людей із т. зв. соціалістичного блоку, а також і з т. зв. Т-ва Прихильників Визвольної Боротьби, які спеціально тепер ширять демагогічну «брохо-вечину» пп. Матлі і Ребета. **Г. Ц.**

Сіракоз, США

7. березня ц. р., з ініціативи СУМ-у та 27. відділу ООЧСУ — Сіракоз та з співучастю громадянства Ютикі, відзначено четверті роковини героїчної смерті сл. пам. ген. Тараса Чупринки. О 12 год. в обох українських церквах відправлено панахиду за покійного Героя. В Українській Католицькій Церкві відправляв о. Василь Середович, в УАПЦ — о. Зиновій Ковальчук.

На врочистих сходах виступив п. С. Цебрух з рефератом, а пп. В. Смик, В. Гук, Н. Томич і панна В. Шара — з деклямаціями. Хор «Требіта», під керівництвом пані Олени Кокодінської, відспівав декілька пісень. Свято відкривав п. П. Карпичин.

Т. І. Баранців

Інгольштадт, Німеччина

7. 3. ц. р. влаштували святочну академію в пам'ять ген. Т. Чупринки члени місцевого Осередку СУМ-у. В обох церквах були відправлені панахиди, а ввечері в залі «Католицького» відбулась святочна академія. Реферат виголосив д-р В. Бачинський, а вступне слово — голова Осередку СУМ п. Б. Гада. Сумівський хор під проводом п. М. Мацяка співав повстанських пісень. Виступ хору був переплітаний деклямаціями, підготованими проф. І. Ковалевським. Деклямували сумівці: О. Савків, М. Бережанський, О. Петич та Б. Гада. Їх доповняли також юні сумівці Ю. Головінський і Ю. Романець. **Т. Є.**

Августдорф, Німеччина

Громада в Августдорфі також споминула ген. Т. Чупринку молитвою в церкві та святочними сходами 7. 3. 1954 р. Вступне слово виголосив п. Сеніа, а реферат — п. Голосиченко. Жіночий хор ОУЖ під керівництвом п. Голосиченка відспівав кількох повстанських пісень, а юнак Голубичин та п. Голосиченко продеклямували патріотичні вірші. **К. П.**

Пожертви

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

НІМЕЧЧИНА

Сотя. І. Галушка — 10 нм.
Табір Іюргберг—Валька: Жертвodawці: по 10.- нм: Гр. Солугуб, І. Гаврилюк, по 5.- нм: М. Ковальчук, П. Гудайлюк, І. Сосницький, В. Удовия, І. Гамай, О. Гук, В. Дзюба, В. Ткаченко, о. С. Дмитришин, Р. Романишин, С. Костенко, 3.- нм: В. Штокало, по 2.- нм: І. Гопей, М. М., М. Павлюк, М. Савчук, по 1.- нм: М. Лощенко, В. П., Д. Співак, Гр. Касян, О. Гаврилюк, М. Мустовий, І. Глушко, 0,50 нм: В. Якимович, 0,20 нм: П. Нарожняк.

Табір Дюссельдорф—Рат:

Збірщик М. Бабійчук. Жертвodawці: 2.- нм: Б. Дідик, 1,50 нм: М. Бабійчук, по 1.- нм: М. Лико, М. Джуфер.

Табір Зеелорф:

Збірщик В. Криворучко. Жертвodawці: по 1.- нм: Ю. Верещак, В. Стус, по 0,50 нм: П. Чупляк, М. Бержук, П. Войківський, М. Полякович, 0,35 нм: М. Мицак, по 0,30 нм: П. Жук, І. Бесараб, 0,25 нм: М. Грушківч, по 0,20 нм: М. Громницький, О. Горбаньчук, П. Малик, Н. Федусь, Сташченко, В. Мольчук, С. Карпінський, М. Саліжак, Ф. Крутий, М. Макара, по 0,15 нм: С. Коропій, А. Шутя, по 0,10 нм: К. Садківський, С. Олексин.

Оселя Ерлянген:

Збірщик В. Яковів. Жертвodawці: 5.- нм: В. Яковів, по 2.- нм: Т. Бодь, М. Бойко, І. Казімірович, по 1.- нм: М. Сивак, О. Мені, М. Фріндей, Г. Ляковський, В. Кльон, І. Швед, В. Віловий, В. Коваль, О. Волочевський, Д. Блонський, Ю. Зелено, 0,50 нм: П. Гавриш.

*

Г. Фортуну, Оснабрюк — 1.- нм. Г. Нікольський, Лінген — 3.- нм. М. Духон, Августдорф — 1.- нм. С. Пацула, Августдорф — 0,50 нм. Т. Кіс, Бінде — 5.- нм. Д. Осудар, Мюнхен — 2.- нм. В. Назарович, Гавзен — 5.- нм. Сумівець з Амбергу — 10.- нм.

БЕЛЬГІЯ

Збірщик О. Лубська-Хімчак, Льеж. Жертвodawці: по 200 фр.: Н. Сташків, В. Хімчак, по 100 фр.: о.дек. Фуканьчук, О. Коваль, З. Терешкук, І. Данчишин, Гр. Волос, Д. Пернак, Гр. Чубик, М. Романюк, 50 фр.: М. Криль, по 40 фр.: М. Кузьо, В. Гриненків, М. Василюшин, 20 фр. — С. Кость.

АНГЛІЯ

По 1/- ф.: М. Ховзун, А. Когут, М. Бахмат, Ф. Іванус, Менчестер.

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

До Українських

Студентів у Німеччині

Комісія Допомоги Українському Студентству, Представництво в Німеччині подає до відома всім студентам про можливість одержати стипендію на літній семестер академічного року 1953-54.

Стипендії від КоДУС-у:

Всі студенти, які бажають одержати допомогу (стипендію) на літній семестер 1954 повинні внести до КоДУС-у через Представництво найпізніше до 10-го квітня потрібні прилоги. Студенти, які перший раз вносять прохання на стипендію до КоДУС-у: 1) Прохання, 2) Впис на новий семестер, 3) Життєпис, 4) Заява звороту стипендії, 5) Анкетний листок, 6) Рекомендація СУСН-у, 7) Посвідчення складення іспитів.

Студенти, які бажають продовжити стипендію:

Прохання, впис на новий семестер, посвідка успіхів, рекомендація СУСН. Інші можливості одержати стипендію:

Від німецького Штудентенверк (Авсаяндштелле). Рішенням Міністерства з Бонну, яким українському студентству надано такі самі права як чужинцям студентам, які студіюють на німецьких університетах, користати з стипендійних фондів німецького Штудентенверк (Авсаяндштелле). Стипендія вносить місячно приблизно 150.- нм. Просимо всіх студентів використовувати дану можливість. Студенти міста Мюнхену вносять прохання через Представництво КоДУС-у, а студенти інших університетів вносять безпосередньо до своїх Штудентенверк, повідомляючи про не Представництво КоДУС-у.

Від Католицької Організації «Альбертус Магнус Ферайн». Є можливість одержати зворотну стипендію (після закінчення студії) для студентів католиків, які студіюють на німецьких Високих Школах.

Бажаючі одержати таку стипендію повинні зголоситись (усно чи писемно) до Представництва КоДУС-у по одержання стипендії: життєпис в німецькій мові, відпис: свідоцтва зрілости, рекомендація параха, рекомендація СУСН-у. Прохання пересилати через Представництво КоДУС-у.

Від «Ворлд Юніверсіті Сервіс»:

Можуть одержати 6 студентів стипендію в Голляндії, з того може бути 2-ох після хвороби ТБЦ. Стипендія на протяг часу закінчення студії. Вимагається знання англійської чи

ПОДЯКА

Як попереднього року, так і тепер, Самостійний Золотий Хрест ім. Ольги Басараб під головуванням ВШПАН Ольги Томашівської не забув про потреби залишених, а особливо — їх дітей, і переслав 800 дол., зібраних напевно з великою самопосвятою і трудом, з християнською вірою і добрим серцем, щоб не дати загинути в злиднях бідній вітці нашого народу в Німеччині.

Головна Управа УСХС

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Починаючи видавати нову газету «Шлях Перемоги», повідомляємо: 1. Читачі, симпатичні і прихильники нашого часопису, які бажають стати нашими передплатниками просимо вислати передплату на адресу Адміністрації «ШП».

2. Закликаємо кольпортерів і передплатників «Шляху Перемоги» піддержати наше Видання серед українського громадянства. Пряднуйте передплатників та жертвуйте на Пресовий Фонд.

3. Передплатників і кольпортерів з США просимо пересилати гроші міжнародним поштовим переказом «International Money Order» на адресу нашого Видання:

«SCHLACH PEREMONY»

— Е. Ren.

M